

[Villemoes.]

staar noget om i Betænkningen fra det konservative Mindretals Side, at

„Mindretallet havde foretrukket at gaa andre Veje end de i Lovforslaget angivne, men da der ikke hos de andre Partier har været nogen Mulighed for at finde Sangbund for Mindretallets Synspunkter...“

Disse Synspunkter er jo ikke ubekendt her, de er i øvrigt udtrykkelig remset op i Betænkningen: det er de handelspolitiske, valutariske og beskæftigelsesmæssige. De beskæftigelsesmæssige kan vi nu lige saa godt kalde ved deres rette Navn, nemlig de beskyttelsesmæssige. Den ærede Ordfører har selv den sunde Opfattelse, at han som Medlem af et Mindretal paa dette Omraade ikke kan faa Tilslutning her paa Rigsdagen. Det ærede Medlem kan ikke faa Tilslutning fra Regeringspartierne Side, og det ærede Medlem kan heller ikke faa Tilslutning fra mit Partis Side. Efter min Mening og efter de flestes Mening har vi vandret en meget, meget lang Toldvej her i Landet. Vi er nu oppe paa Sæts, som næppe nogen i vort Land havde tænkt sig Muligheden af for blot ganske faa Aar siden. Vi finder, at vi har rigeligt med Told for Tiden; men det er klart, at som det er ordnet i dette Øjeblik, og som det vil blive ordnet for Aaret 1935, er Valutakontoret et protektionistisk Instrument.

Vi har kun Eksportoverskud over for et Faatal af Lande, og det eneste Sted, hvor vort Eksportoverskud vejer noget til, er England. De andre Lande, over for hvilke vi har lidt Eksportoverskud, er Columbia, Ægypten, Siam og Den irske Fristat, men det eneste Land, hvor Eksportoverskuddet betyder noget, er England. Det er ikke gode Forhold for Danmark, men derved er vel intet at gøre. Jeg nævner det, som det er. Vi har efter min Mening vedblivende Grund til at prøve paa at lægge det saaledes til Rette, at der kan blive Mulighed for flere private Vareudvekslinger, end der har været indtil Dato. Vi har i vort Ændringsforslag omtalt dette, der ogsaa er omtalt i Flertallets Lovforslag, ligesom det staar nævnt i den Lov, der løber ud med Aarets Udgang. Efter min Mening vilde Ændringsforslagets § 9 rumme betydelig bedre Muligheder for den private Vareudveksling end Flertalspartierne Lovforslag, og jeg er bedrøvet over, at Flertalspartierne ikke har kunnet se, at paa dette Punkt kunde der antagelig være noget at vinde for vort Land.

Jeg skal paa Mindretallets Vegne anbefale det af os stillede Ændringsforslag.

Formanden: Jeg henstiller til Overvejelse, om det virkelig skulde være nødvendigt ved denne anden Behandling at genoptage den almindelige Drøftelse af Lovforslaget, som fandt Sted ved første Behandling.

Ludvig Christensen: Jeg vil gerne i Tilslutning til den Beretning, som Udvalgets ærede Ordfører afgav, konstatere Rigtigheden af, at det meget hurtigt i Udvalget viste sig, at Venstre faktisk ikke vilde noget. Vi fik ret hurtigt at vide, at det, der var Nøglen til et Forlig, det var i væsentlig Grad, at Beskæftigelsesmomentet skulde tages ud af det Lovforslag, der var kommet herover fra det andet høje Ting. Jeg vil gerne have Lov til straks at henvende ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at naar det ærede 3die tingvalgte Medlem (Villemoes) staar her og giver Udtryk for, at det, der egentlig er i Vejen, er dette, at man blot ikke fortsat vil give Handelsministeren den store Bemyndigelse og de mange Beføjelser, som han hidtil har haft i Henhold til den gældende Lov, saa er det ikke rigtig Varebetegnelse for det Ændringsforslag, som Partiet Venstre har stillet. Hvorfor ikke sige det her i Tinget lige saa tydeligt, som det er sagt til os andetsteds, at det, som er Nøglen, det, som er det aldeles afgørende for Partiet Venstre, er at faa Beskæftigelses hensynet taget ud af denne Lovgivning; derefter følger det valutariske Hensyn, som heller ikke maa findes der mere, idet man dog nok under en eller anden mildnet Form kunde finde sig i, at det eventuelt kom ind, hvis man blot kunde blive fri for, at der i den Situation, som vi gennemlever nu, skulde tages Hensyn til Byernes Erhvervslev og til Arbejderbefolkningen? Det lyder jo pragtfuldt, naar det ærede 3die tingvalgte Medlem her vil hævde, at Valutakontorets Virksomhed under den Form, hvorunder der hidtil har været arbejdet, har været et protektionistisk Instrument. Jeg kunde egentlig have Lyst til for Alvor at faa klarlagt, til Fordel for hvem Valutakontoret og Lovgivningsmagten i de sidste Par Aar har arbejdet stærkest, om det er for Landbruget eller for Byernes Erhvervslev, eller om der er taget ligeligt Hensyn til begge Sider. I alt Fald ved vi da, at da Pristallet i Foraaret var steget saa meget, at der kunde blive Tale om Lønforhøjelser til Statens Tjenestemænd, kunde det paavises; at de Prisstigninger, som havde fundet Sted, skyldtes Lovgivningsmagtens Foranstaltninger til Fordel for Landbruget, og at der derfor, da hele Befolkningen, maaske med Undtagelse af Landbruget, skulde bære disse